

uit het land van den opgang en uit het land van den ondergang der zon; en Ik zal hen terugbrengen, zodat zij wonen in Jeruzalems midden; en ze zullen Mij ten volk, en Ik zal hun ten God zijn in trouw en gerechtigheid”³²). Maar waarop slaat deze belofte? Is het aannemelijk dat zij betrekking heeft op een terugvoering uit een ballingschap, die in Zacharia’s dagen nog niet over het volk gekomen was, en waarvan deze profeet nog met geen woord melding heeft gemaakt? Ligt het niet voor de hand, dat hier te denken is aan terugkeer uit de destijds nog bestaande ballingschap — want, al waren er een aantal ballingen op grond van het door Cyrus uitgevaardigde edict teruggekeerd, er waren nog heel wat in het vreemde land achtergebleven. Daarom bidden de teruggekeerden in Psalm 126, nadat zij eerst geroemd hebben van de grote dingen die de HEERE bij hen heeft gedaan: „HEERE, wend ons lot als beken in het Zuiderland”³³), met een beeld, ontleend aan de groenende en bloeiende weelde die in den regentijd in de eerst zo dorre Nêgêb ontspruit, en waarbij zij denken aan een rijken toevloed van de nog in den vreemde vertoevende volksgenoten; in de hoop daarop zingen zij:

„Wie met tranen zaaien
zullen met gejuich maaïen.
Hij gaat al wenende voort
die den zaadbuidel draagt;
voorzeker zal hij komen met gejuich,
dragende zijn schoven”³³)

Dat de profetie van Zacharia in denzelfden zin is te verstaan, blijkt uit het gehele verband. Zij vangt aan met de verzekering, aansluitend bij vroegere uitspraken, dat de HEERE voor Sion is „ontbrand in groten ijver” en tegen haar vijanden is „ontstoken in grote gramschap”³⁴). Dat ziet op den zegen dien God aan Sion in het aanvankelijk herstel door den terugkeer uit Babel geschonken heeft. Daarna volgen verdere beloften: dat de HEERE naar Sion terugkeert en in Jeruzalem zal wonen, dat er weer oude